

U hiljadu varijanata, muklo, držeći se svoje etike žrtve, ali duboko uzbuđen nerazumevanjem koje oko njega raste, misli ove svoje kalemegdanske misli beogradski čovek. A vreme ide, poređenja gorče, a monolog se teško nastavlja:

"A to što me nabeđuješ da sam jači i hegemonista i da imam mnogo više vlasti no ti, brate sa Zapada, to je delom otuda što se ta vlast nastavlja iz Srbije koja je bila svoja i ničija više. Ne mogu da se odrekнем ni poslednjeg konca svoje sigurnosti (ma kako ne bio zadovoljan sa onima koji u ime moje taj konac stvarno drže, juče, danas, sutra), ne mogu da se odrekнем dok mi ne daš jemstvo da tvoja sebičnost neće rasti u srazmeri moga odricanja. To jemstvo daj nekako, pa ću podeliti s tobom vlast ravnomerno, ne podeliti nego ustupiti ti je sasvim, s tobom zajedno obračunati se s onima koji su nam krivi, ali ne samo u tvoje ime, nego zajednički, sa zajedničkom odgovornošću, punom i prepunom. Daj mi etiku tvoje lekcije o civilnom životu, o tvojoj boljoj spremnosti za nj, o tvojoj većoj brizi, boljoj brizi, savesnijoj brizi za zajedničku kuću – lekciju, ali takvu koja će po svojoj nesebičnosti biti ravna mome odricanju. To sitno s površine lako ćemo otprašiti, to iz dnevne politike, to profilersko, samo da čujem reč koja će me ubediti da ti je stalo do zajedničkih ciljeva kao i meni, više no meni – sigurno, nerazdvojno, u životu i smrti neprikosnoveno zajedničkih. Ne misli potajne misli, ne žmirkaj na suncu, ne poveravaj se mesecu. Kad je da se drobi – ti čutiš, kad je da se udari – ti iz potaje, kad je da se kusa – okrešec leđa. Za to ja nisam dao Srbiju. Ko si? Šta si? Moj li si i naš balkanski ili samo svoj, odrečni čoveče sa Zapada?"

U hiljadu varijanata. Nervi slušaju, ali uvreda iznutra tinja. I vraća pitanje: pobeda ili slabost?

("Pogled s Kalemegdana", Beograd, 1938. – odlomci.)